

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności art. 1.4.1 decyzji pozwanego z dnia 12 grudnia 2016 r. (nr FINS-2017-30) dotyczącej obniżenia płatności zaliczkowych do 33 % ustalonej maksymalnej kwoty oraz zobowiązania ustanowienia zabezpieczenia;
- Obciążenie strony pozwanej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia traktatów oraz norm stosowanych przy ich wykonaniu

- Skarżący podnosi, że zgodnie z art. 134 ust. 2 rozporządzenia (UE, EURATOM) nr 966/2012⁽¹⁾ oraz zgodnie z art. 206 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1268/2012⁽²⁾ w przypadku dotacji o niskiej wartości zabezpieczenie nie jest wymagane.
- Następnie brak jest interesu po stronie pozwanej w ustanawianiu zabezpieczenia, ponieważ wniosek kontrolny skierowany przeciwko „Alliance for Peace and Freedom” (zwane dalej „APF”) jest bezprzedmiotowy i oczywiście nieuzasadniony
- Ponadto pozwany doprowadził umyślnie do przeciągnięcia się przez ponad pół roku wszczętego postępowania w sprawie kontroli i w ten sposób doprowadził do rzekomej potrzeby ustanowienia zabezpieczenia.
- Dalej, środki okazały się nieproporcjonalne, ponieważ skarżący nie jest w stanie ustanowić zabezpieczenia i poprzez pozbawienie finansowego wsparcia grozi jemu zniknięcie jego egzystencji gospodarczej, co pociąga za sobą zniekształcenie politycznej konkurencji. Stanowi to poważną ingerencję w prawa podstawowe skarżącego w ramach wolności wypowiedzi i zgromadzania się (art. 11 i 12 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej)

2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia uprawnień dyskrecyjnych

Skarżący ponadto zarzuca nadużycie uprawnień dyskrecyjnych przez pozwanego. Stoi on na stanowisku, że w przypadku środków pozwanego chodzi o manewr motywowany czysto politycznymi względami w celu pozbawienia finansowego wsparcia opozycyjnej partii oraz przyłączonego do niej stowarzyszenia i w ten sposób manipulowania polityczną konkurencją w Unii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, EURATOM) NR 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. 2012 L 298, s.1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. 2012 L 362, s.1).

Skarga wniesiona w dniu 12 stycznia 2017 r. – Landesbank Baden-Württemberg/SRB

(Sprawa T-14/17)

(2017/C 063/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Landesbank Baden-Württemberg (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i K. Rübsamen)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 15 kwietnia 2016 r. w sprawie składek ex-ante za 2016 r. wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/SRF/2016/06) oraz decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 20 maja 2016 r. w sprawie korekty składek ex-ante za 2016 r. wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, uzupełniającej decyzję Rady z dnia 15 kwietnia 2016 r. w sprawie składek ex-ante za 2016 r. wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/SRF/2016/06), w zakresie, w jakim zaskarżone decyzje dotyczą składek strony skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 296 ust. 2 TFUE i art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) Karty praw Podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) z powodu niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonych decyzji.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia wynikającego z art. 41 ust. 1 i 2 lit. a) karty prawa do bycia wysłuchanym z powodu niewysłuchania strony skarżącej przed wydaniem zaskarżonych decyzji.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 103 ust. 7 lit. h) dyrektywy 2014/59/UE⁽¹⁾, art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013⁽²⁾, art. 6 ust. 5 zdanie 1 delegowanego rozporządzenia (UE) nr 2015/63⁽³⁾, art. 16 i 20 karty oraz zasady proporcjonalności z powodu zastosowania mnożnika o wartości 0,556 dla wskaźnika Instytucjonalnego systemu ochrony (IPS)

W ramach trzeciego zarzutu strona skarżąca podnosi, że strona pozwana nie zastosowała wobec niej wskaźnika IPS w pełnym zakresie Ochrona, którą oferuje instytucjonalny systemu ochrony obowiązuje w pełni i w jednakowym stopniu wobec wszystkich instytucji członkowskich. Jakikolwiek zróżnicowanie między instytucjami na poziomie wskaźników IPS jest sprzeczne z systemem i arbitralne. Również zakwalifikowanie strony skarżącej do grupy instytucji o najwyższym profilu ryzyka jest w sposób oczywisty nieuzasadnione i arbitralne.

4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 16 karty oraz zasady proporcjonalności z powodu zastosowania mnożnika korekty o ryzyko.

Ponadto strona skarżąca podnosi, że Rada naruszyła jej wolność prowadzenia działalności gospodarczej oraz zasadę proporcjonalności w zakresie, w jakim obliczyła ona mnożniki korekty o ryzyko, które nie są zgodne z profilem ryzyka strony skarżącej, który w porównaniu z innymi – będącymi płatnikami składek – instytucjami jest ponadprzeciętnie dobry.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2014, L 173, s. 190.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012, Dz.U. 2013, L 176, s. 1

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, Dz.U. 2015, L 11, s. 44.